

Singin' in the Rain

(1952, Cantando bajo la lluvia)

d'Stanley Donen i Gene Kelly

9 de desembre del 2004 - Horari: 20.15 i 22.30

Cinemes Imperial

Malgrat que per als crítics de l'època **Singin' in the rain** fos un simple entreteniment musical, la pel·lícula de Stanley Donen s'ha convertit amb el temps en un clàssic del cinema (no només musical), així com la cançó que dona nom a la pel·lícula s'associa immediatament al paraigües i al somriure badoc de Gene Kelly. La gènesi de la pel·lícula ens exemplifica com es treballava en molts musicals dels anys cinquanta: el productor Arthur Freed tenia un catàleg de cançons coescrites amb Herb Brown i volia dur-les a la pantalla, amb la condició *sine qua non* que la pel·lícula dugués el títol d'una d'aquestes cançons, "Singin' in the rain". Director, guionistes, coreògrafs i actors es posaven a treballar per donar cos a un encadenament d'escenes musicals que, en el pitjor dels casos, se sostenia per una trama argumental feble. Però **Singin' in the rain** defuig del clixé i transcendeix el gènere musical per diferents motius:

En primer lloc, perquè el relat que se'n explica és tant o més interessant que les escenes musicals. La pel·lícula és una paròdia de la commoció que va patir Hollywood als anys vint amb l'aparició de les pel·lícules parlades. Els personatges i les situacions són retrats irònics de fets verídics o fàcilment identificables amb canvis i les adaptacions a les quals es va haver de sotmetre la indústria cinematogràfica de l'època. Ironia, comicitat. Es busca la rialla de l'espectador a través de la paròdia amable d'un moment determinat de la història del cinema, amb aspectes vigents per a l'espectador dels anys cinquanta com la publicitat, per exemple: la imatge idealitzada de les estrelles de la pantalla, pactada amb les revistes del cor i consumida per un públic crèdul. Per això Don Lockwood (Gene Kelly) ha d'"enganyar" el públic fidel que l'escolta quan explica els seus inicis en el món del musical. Mentides que serveixen per fer més versemblant l'artificiositat, banalitat i "cursileria" d'un determinat tipus de pel·lícules "mudes".

També s'aconsegueix la rialla a partir de "gags", que a vegades prenen forma de números musicals (el que protagonitza Donald O'Connor amb "Make them laugh" en seria l'exemple paradigmàtic) o escenes que semblen extreptes de l'"slapstick" (com la fugida de Gene Kelly assetjat per les seves fans). I encara ens deixem moltes escenes còmiques, en què tan important és el que diuen els personatges com el que fan, perquè sovint no té res a veure una cosa amb l'altra (com el rodatge i el muntatge de la pel·lícula que roden Don i Lina Lamont -Jean Hagen, esplèndida-, primer "muda" i després sonora).

En segon lloc, hi ha una bona entesa entre la crítica amable i la comicitat del guió, per una banda, i els números musicals, per l'altra. Aquestes escenes s'insereixen de forma "natural" en la trama: o posen de relleu els sentiments dels protagonistes i fan avançar l'acció. Un exemple, la cançó més coneguda, "Cantant sota la pluja": deu minuts abans que Don es posi a

cantar, la pluja era la metàfora del desànim i la tristesa dels personatges (havien assistit a l'accidentada estrena de la primera pel·lícula sonora de Don). Un cop han trobat una possible solució, aquesta pluja ja no preocupa el personatge i pot desafiar el mal temps amb esperança i alegria, i convertir aquesta cançó, al final, en el títol d'una altra pel·lícula que protagonitzarà amb la dona que realment estima. Fixem-nos també que des de la primera declaració amorosa entre Don i Kathy (Debbie Reynolds), les cançons d'amor que canten tindran lloc en espais "cinematogràfics": un decorat improvisat en un plató, una sala de doblatge o una sala de cinema, és a dir, sempre dins d'una pel·lícula. No és la millor manera de justificar les cançons més estereotipades i cursis de la pel·lícula?

E. J.

Filmografia de Stanley Donen

Un día en Nueva York (On the town, 1949)
Bodas reales (Royal Wedding, 1951)
Cantando bajo la lluvia (Singing in the rain, 1952)
Fearless Fagan (1952)
Love is Better than ever (1952)
Tres chicas con suerte (Give a girl a break, 1953)
Deep in my heart (1954)
Siete novias para siete hermanos (Seven brides for seven brothers, 1954)
Siempre hace buen tiempo (It's always fair weather, 1955)
El juego del pijama (The Pajama game, 1957)
Una cara con ángel (Funny face, 1957)
Bésalas por mí (Kiss them for me, 1957)
Indiscreta (Indiscreet, 1958)
Damn Yankees (1958)
Página en blanco (Suprise Package, 1960)
The grass is greener (1960)
Volverás a mí (Once more, with feeling, 1960)
Charada (Charade, 1963)
Arabesque (1966)
Dos en la carretera (Two for the road, 1967)
Bedazzled (1967)
La escalera (Staircase, 1969)
El pequeño príncipe (The little prince, 1974)
Los aventureros de Lucky Lady (Lucky Lady, 1975)
Movie Movie (1978)
Saturn 3 (1980)
Lío en Río (Blame it on Rio, 1984)

FITXA TÈCNICA

Director: Stanley Donen i Gene Kelly **Guió:** Betty Comden i Adolph Green **Productor:** Arthur Freed **Direcció artística:** Randall Duell i Cedric Gibbons **Direcció musical:** Lennie Hayton **Vestuari:** Walter Plunkett **So:** Douglas Shearer **Maquillatge:** William Tuttle i Sydney Guilaroff **Cançons:** Arthur Freed i Nancio Herb Brown **Fotografia:** Harold Rosson.

FITXA ARTÍSTICA

Gene Kelly (Don Lockwood), Debbie Reynolds (Kathy Selden), Donald O'Connor (Cosmo Brown), Jean Hagen (Lina Lamont), Millard Mitchell (R.F. Simpson), Douglas Fowley (Roscoe Dexter), Cyd Charise (Ballarina).